

Arrest

nr. 291 661 van 10 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Sufyan (provincie Kapisa, district Tagab), waar u uw hele leven gewoond hebt samen met uw ouders, twee broers en twee zussen. U bent een etnische Pashtun van de Safi-stam en hangt de soennitische islam aan. U bent ongeschoold en analfabeet, en u was werkzaam als arbeider in waterputten (i.e. graafwerken en het breken van stenen).

In de lente, zo'n 3 maanden voor uw vertrek, was u aan het bidden in de moskee toen de mullah u meedeelde dat u was opgeroepen door de mawlawi. U ging hier echter niet op in, want uw vader had u eerder al eens gewaarschuwd om weg te blijven van dit soort mensen. Na 15 dagen kwamen er op een avond twee talibanleden naar uw huis om u te zoeken op een moment dat u zich in de moskee bevond. Uw moeder antwoordde niet te weten waar u was. Nog eens 10 dagen later kwam de taliban een tweede keer op bezoek toen u van de moskee onderweg naar huis was. Aangekomen aan uw voordeur, begonnen zij u en uw ouders te slaan zeggende dat u twee keer niet op hun uitnodiging was ingegaan. Vervolgens bonden zij u vast, trokken zij een zak over uw hoofd en werd u meegenomen naar een boomgaard, waar u opnieuw geslagen werd en één nacht doorbracht. 's Anderendaags werd u in de avond naar de madrassa gebracht met de boodschap dat u onder begeleiding eten naar het huis van een zekere Mawla Shawli zou moeten brengen. Ter bezorging van het eten, dat in een snelkookpan vervat zat, vertrok u later die avond onder de begeleiding van drie talibanleden. Jullie vertrokken met zijn vieren op twee moto's. Onderweg stapte een van de talibs af waarna er plotseling een schietgevecht uitbrak. Toen jullie drieën daardoor van de twee moto's vielen, slaagde u erin één van die moto's te grijpen en alleen weg te rijden. U zette koers richting uw huis maar u viel onderweg van de moto waardoor u een snijwonde aan het been opliep. De rest van uw tocht legde u te voet af. Eens u thuis gearriveerd was, werd beslist dat u naar het huis van uw maternale oom – die toen op bezoek was bij uw ouders – zou gaan. In de periode dat u daar verbleef, kwam de taliban twee keer naar u vragen, eenmaal in uw eigen huis en andermaal in het huis van uw maternale oom. Bij beide gelegenheden antwoordden uw familieleden niet te weten waar u zich bevond.

Na drie maanden bij uw maternale oom te zijn gebleven, verliet u in asad 1398 (Gregoriaanse kalender: juliaugustus 2019) uw land van herkomst. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië (waar uw vingerafdrukken werden geregistreerd en u met geweld aangepakt werd door de plaatselijke politie), Italië en Frankrijk reisde u naar België. U was in totaal één jaar onderweg. Op 13 juli 2020 ging u zich aanbieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deed u een verzoek om internationale bescherming.

In het geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban. Sinds uw vertrek kregen uw ouders herhaaldelijk slaag van de groepering.

Ter staving van uw verklaringen dient u de taskara van uw vader in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In eerste instantie legde u ogenschijnlijk bedrieglijke verklaringen af wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 13 juli 2020 aan dat u op het ogenblik van het gesprek slechts 17 jaar oud was. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het AZ Sint-Jan te Brugge, op 23 juli 2020, dat uw minimumleeftijd heel wat hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek namelijk dat u reeds meerderjarig was, i.e. maar liefst 23,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Het feit dat u zich tijdens uw asielprocedure onterecht voordeed als minderjarige, en bovendien tijdens uw persoonlijk onderhoud opnieuw aangaf slechts 17 jaar te zijn (terwijl u toen in werkelijkheid al minstens 22 jaar was) (CGVS p.5), ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid bij voorbaat.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u Afghanistan heeft verlaten na problemen te hebben gekend met de taliban, die wilde dat u voor hen ging werken. U beschreef hierbij dat jongens die ouder dan 15 waren gedurende twee jaar door de taliban vastgehouden werden en vervolgens wapens toebedeeld kregen

(CGVS p.29). Het CGVS wenst vooreerst te benadrukken dat uit diverse objectieve landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een geformaliseerd rekruteringsproces bij de taliban en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Rekrutering door de taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt, gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshef besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of propaganda en brainwashing in madrassa's. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Gedwongen rekrutering van individuele personen door talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet volledig uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering. Daarenboven beschrijft deze informatie dat de taliban ook over mobiele eenheden beschikt om acute tekorten aan strijders aan te vullen, waardoor de nood aan gedwongen rekrutering nog verminderd is (zie info toegevoegd aan adm. dossier).

Naast het feit dat uw verklaringen klemmen met de beschikbare landeninformatie, stelde het CGVS verscheidene onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden vast die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder onderuit halen.

Zo getuigde u dat uw problemen hun aanvang vonden toen u in de moskee te horen kreeg dat u opgeroepen was (CGVS p.29). Hierop doorgevraagd, preciseerde u dat mullah u toen enkel vertelde dat u zich bij de mawlawi moest gaan aanbieden zonder dat hij nadere details gaf (CGVS p.31). U gevraagd of de mullah toen ook zei dat u opgeroepen was door de taliban, antwoordde u dat hij enkel verwees naar de mawlawi (CGVS p.31). Dit komt echter niet overeen met wat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen, zijnde dat de imam van de moskee u vroeg om zich aan te sluiten bij de taliban, hetgeen toch een beduidend andere versie van de feiten is (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Daarnaast is het opmerkelijk dat, hoewel uw vader u reeds gewaarschuwd had weg te blijven van die mensen (CGVS p.31), u na de boodschap van de mullah telkens bleef terugkeren naar de moskee voor het gebed en u zich ook daar bevond toen de taliban een eerste maal uw huis bezocht (CGVS p.32). Indien de taliban er toen werkelijk op doelde u mee te nemen, dan zou de moskee waar u uw eerste oproep had gekregen een bijzonder voor de hand liggende plaats zijn om u aan te treffen, temeer daar deze moskee niet ver van uw huis gelegen was (CGVS p.29). De taliban had per slot van rekening uw hele dorp onder haar controle (CGVS p.23). Omwille van deze redenen doet het vreemd aan dat de taliban u niet in de moskee kwam opzoeken – of onderweg daarvan onderschepte – nadat zij bot vingen aan uw voordeur. Nog verbazender is dat de talibs in kwestie toen gewoon weggingen zonder uw huis te doorzoeken nadat uw moeder hen had meegedeeld niet te weten waar u was (CGVS p.33). Immers was de mogelijkheid zeker niet onbestaande dat u toen toch thuis was, waardoor niet kan worden ingezien waarom zij uw moeder op haar woord zouden geloven.

U vervolgde uw verhaal door te stellen dat de taliban u 10 dagen na dit eerste bezoek meenam en dat u 's anderendaags onder begeleiding een maaltijd moest gaan bezorgen aan een zekere Mawla Shawli (CGVS p.29-30). Onmiddellijk kan al worden afgevraagd waarom u, zijnde een persoon die één dag voordien ontvoerd was en daarvoor reeds tweemaal een oproep van de taliban in de wind had geslagen, dergelijke taak zou toebedeeld krijgen. Het spreekt immers voor zich dat zij deze opdracht aan meer betrouwbare personen hadden kunnen geven, zoals bijvoorbeeld de drie talibs die u uiteindelijk vergezelden. Door u niet vast te houden maar u wel voor dergelijke zaken in het veld te sturen, was bovendien de kans veel groter dat u op een of andere manier kon ontsnappen. Het houdt weinig steek dat een groepering als de taliban dergelijk risico zou nemen. U (tweemaal) geconfronteerd met deze bedenkelijke gang van zaken, kon u hier alvast geen enkele verklaring voor bieden en kwam u niet verder dan de volgende, nietszeggende uitleg: "ze zeiden me dat ik dat ding (een snelkookpan) moest gaan leveren en als ik weigerde dat er gevolgen zouden zijn en dat ik verantwoordelijk zou zijn daarvoor" (CGVS p.35). Dat u deze maaltijd naar het huis van Mawla Shawli moest gaan brengen (CGVS p.30, p.35), is trouwens een bewering die klemmt met het verhaal dat u eerder in de asielaanvraag bracht. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud bij de DVZ dat de taliban u vroeg om voedsel te brengen naar de vechtende strijders, linies (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5); op het moment van uw registratie verklaarde u dan weer dat leden van de taliban hadden gevraagd om voor hen te surveilleren (zie fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling", rubriek "motief voor de immigratie naar België"). Los van voorgaande tegenstrijdigheden oogt het verder twijfelachtig dat u ontsnapte van uw belagers door weg te rijden met een van de moto's van uw (taliban-)bewakers. Het lijkt immers niet meer dan logisch dat uw ogen op dat moment bedekt moeten zijn geweest en uw handen vastgebonden, net zoals dat het geval was toen de taliban u meenam aan de voordeur van uw huis (CGVS p.33). Daarenboven beschreef u zelf

dat er op het moment van uw ontsnapping nog twee talibs bij u waren die uitgerust waren met kalashnikovs; overigens was er op dat moment een schietgevecht aan de gang (CGVS p.35-36). Dat u in dergelijke situatie erin slaagde om alleen en heelhuids te ontsnappen, mist dan ook de nodige plausibiliteit en realiteitszin.

Voorts moet worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over de periode voor uw vertrek geenszins weten te overtuigen. Bijzonder in het oog springend is dat u na uw zogenaamde ontsnapping nog drie maanden in het huis van uw maternale oom verbleef alvorens te vertrekken, zonder dat u in deze tijdspanne zelf vermeldenswaardige hinder kende (CGVS p.30). U verklaarde hierover dat u samen met uw oom van uw eigen huis naar het zijne wandelde, hetgeen op zich al een bijzonder weinig doordachte (en geloofwaardige) zet is gezien jullie hiermee de taliban rechtstreeks naar uw verstoppplaats hadden kunnen leiden (CGVS p.36-37). U verder gevraagd of de taliban nog naar uw ooms huis kwam in de periode dat u daar verbleef, kaatste u eerst de vraag terug, om vervolgens te stellen dat de groepering toen één keer uw eigen huis bezocht. Van een eventueel bezoek aan het huis van deze oom, waar u toen verbleef, maakte u in uw antwoord geen melding (CGVS p.37). Vervolgens gepeild wanneer precies de taliban bij uw eigen huis aanklopte, ontweek u eerst opnieuw de vraag en smeet u het vervolgens over een andere boeg zeggende dat zij niet alleen uw huis bezochten maar ook naar het huis van uw maternale oom kwamen (CGVS p.37) hoewel u hier eerder niets over gezegd had toen de vraag daarover u letterlijk gesteld werd. Dat uw verklaringen geen consistentie vertonen, moge duidelijk zijn. Nog frappanter is dat u enerzijds beweerde dat u zich in het huis van uw maternale oom bevond toen de taliban u daar zogezegd kwam zoeken, maar u anderzijds aangaf niet te weten of zij dit huis toen doorzochten of niet (CGVS p.37). Er kan immers worden aangenomen dat uw oom u hier nadien uitvoerig over inlichtte, indien u dergelijke zoekactie zelf al niet waarnam. Ook moet hier worden opgemerkt dat, mocht de taliban u werkelijk zijn komen zoeken in het huis van uw oom, het kant noch wal raakt dat zij u toen niet onderschepten in de kamer waar u toen zat (CGVS p.37). Dat zij dergelijke kans lieten liggen, maar daarentegen wel herhaaldelijk uw ouders een pak slaag gaven toen u reeds vertrokken was, is niet geloofwaardig (CGVS p.39).

Tot slot, maar niet in het minst, wenst het CGVS nog te wijzen op de discrepanties tussen uw huidige asielaanvraag en de verklaringen die u liet optekenen in Slovenië ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming ginds. Na opvraging en vertaling van uw Sloveense dossier blijkt dat u bij de plaatselijke instanties volledig verschillende asielmotieven aanbracht, namelijk enerzijds de algemene veiligheidssituatie in Tagab, en anderzijds dat uw vader voor de Afghaanse politie zou hebben gewerkt en u doodsb bedreigingen ontving opdat hij zou stoppen met dat werk (zie vertaling "prosnja" p.6-7, toegevoegd aan adm. dossier). Daarnaast verklaarde u toen dat uw familie naar Kabul verhuisde toen u onderweg was, terwijl u op uw persoonlijk onderhoud stelde dat zij thans nog steeds in uw dorp wonen, i.e. Sofian in het district Tagab; én verklaarde u ten aanzien van de Slovenen dat u na uw vertrek 1 maand in Iran, 3 maanden in Turkije en 2,5 maanden in Griekenland bleef, hoewel u op uw initiële interview bij de DVZ aangaf respectievelijk 5 maanden, 2 maanden en 1 maand in deze drie landen te hebben doorgebracht (zie vertaling "prosnja" p.6-7, toegevoegd aan adm. dossier; zie CGVS p.9; zie verklaring DVZ vraag 39). Dergelijke vaststellingen doen niet alleen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven maar ook uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker om internationale bescherming teniet, daar u het CGVS volledig in het ongewisse laat betreffende uw vertrekredenen, de periode waarin u uw reis aanvatte en de huidige situatie van uw familieleden in Afghanistan. Het feit dat u met de noorderzon uit Slovenië vertrok ondanks uw lopende asielprocedure aldaar, en u daarna veilige landen als Italië en Frankrijk passeerde zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, versterkt deze vaststelling alleen maar, daar logischerwijze kan worden verwacht dat u in het geval van een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst de eerste kans aangrijpt om in een veilig land bescherming te verzoeken bij de autoriteiten. Bijgevolg rijst het vermoeden dat uw verzoek in België eerder ingegeven is door opportunistische en/of socio-economische motieven.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend.

De door u ingediende taskara van uw vader kan hier geen ander licht op werpen. Deze kan hoogstens uw verklaringen over de identiteit en herkomst van uw vader ondersteunen doch toont op geen enkele wijze uw vermeende persoonlijke problemen met de taliban in Afghanistan aan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 28 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een

aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen

die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Op 24 mei 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

De “COI Focus Afghanistan” van 23 september 2022 wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met hierbij gevoegd arbeidsovereenkomsten en loonfiches.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In eerste instantie legde u ogenschijnlijk bedrieglijke verklaringen af wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 13 juli 2020 aan dat u op het ogenblik van het gesprek slechts 17 jaar oud was. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het AZ Sint-Jan te Brugge, op 23 juli 2020, dat uw minimumleeftijd heel wat hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek namelijk dat u reeds meerderjarig was, i.e. maar liefst 23,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Het feit dat u zich tijdens uw asielprocedure onterecht voordeed als minderjarige, en bovendien tijdens uw persoonlijk onderhoud opnieuw aangaf slechts 17 jaar te zijn (terwijl u toen in werkelijkheid al minstens 22 jaar was) (CGVS p.5), ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid bij voorbaat.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u Afghanistan heeft verlaten na problemen te hebben gekend met de taliban, die wilde dat u voor hen ging werken. U beschreef hierbij dat jongens die ouder dan 15 waren gedurende twee jaar door de taliban vastgehouden werden en vervolgens wapens toebedeeld kregen (CGVS p.29). Het CGVS wenst vooreerst te benadrukken dat uit diverse objectieve landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een geformaliseerd rekruteringsproces bij de taliban en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Rekrutering door de taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt, gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of propaganda en brainwashing in madrassa's. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Gedwongen rekrutering van individuele personen door talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet volledig uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering. Daarenboven beschrijft deze informatie dat de taliban ook over mobiele eenheden beschikt om acute tekorten aan strijders aan te vullen, waardoor de nood aan gedwongen rekrutering nog verminderd is (zie info toegevoegd aan adm. dossier).

Naast het feit dat uw verklaringen klemmen met de beschikbare landeninformatie, stelde het CGVS verscheidene onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden vast die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit halen.

Zo getuigde u dat uw problemen hun aanvang vonden toen u in de moskee te horen kreeg dat u opgeroepen was (CGVS p.29). Hierop doorgevraagd, preciseerde u dat mullah u toen enkel vertelde dat

u zich bij de mawlawi moest gaan aanbieden zonder dat hij nadere details gaf (CGVS p.31). U gevraagd of de mullah toen ook zei dat u opgeroepen was door de taliban, antwoordde u dat hij enkel verwees naar de mawlawi (CGVS p.31). Dit komt echter niet overeen met wat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen, zijnde dat de imam van de moskee u vroeg om zich aan te sluiten bij de taliban, hetgeen toch een beduidend andere versie van de feiten is (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Daarnaast is het opmerkelijk dat, hoewel uw vader u reeds gewaarschuwd had weg te blijven van die mensen (CGVS p.31), u na de boodschap van de mullah telkens bleef terugkeren naar de moskee voor het gebed en u zich ook daar bevond toen de taliban een eerste maal uw huis bezocht (CGVS p.32). Indien de taliban er toen werkelijk op doelde u mee te nemen, dan zou de moskee waar u uw eerste oproep had gekregen een bijzonder voor de hand liggende plaats zijn om u aan te treffen, temeer daar deze moskee niet ver van uw huis gelegen was (CGVS p.29). De taliban had per slot van rekening uw hele dorp onder haar controle (CGVS p.23). Omwille van deze redenen doet het vreemd aan dat de taliban u niet in de moskee kwam opzoeken – of onderweg daarvan onderschepte – nadat zij bot vingen aan uw voordeur. Nog verbazender is dat de talibs in kwestie toen gewoon weggingen zonder uw huis te doorzoeken nadat uw moeder hen had meegedeeld niet te weten waar u was (CGVS p.33). Immers was de mogelijkheid zeker niet onbestaande dat u toen toch thuis was, waardoor niet kan worden ingezien waarom zij uw moeder op haar woord zouden geloven.

U vervolgde uw relaas door te stellen dat de taliban u 10 dagen na dit eerste bezoek meenam en dat u 's anderendaags onder begeleiding een maaltijd moest gaan bezorgen aan een zekere Mawla Shawli (CGVS p.29-30). Onmiddellijk kan al worden afgevraagd waarom u, zijnde een persoon die één dag voordien ontvoerd was en daarvoor reeds tweemaal een oproep van de taliban in de wind had geslagen, dergelijke taak zou toebedeeld krijgen. Het spreekt immers voor zich dat zij deze opdracht aan meer betrouwbare personen hadden kunnen geven, zoals bijvoorbeeld de drie talibs die u uiteindelijk vergezelden. Door u niet vast te houden maar u wel voor dergelijke zaken in het veld te sturen, was bovendien de kans veel groter dat u op een of andere manier kon ontsnappen. Het houdt weinig steek dat een groepering als de taliban dergelijk risico zou nemen. U (tweemaal) geconfronteerd met deze bedenkelijke gang van zaken, kon u hier alvast geen enkele verklaring voor bieden en kwam u niet verder dan de volgende, nietszeggende uitleg: “ze zeiden me dat ik dat ding (een snelkookpan) moest gaan leveren en als ik weigerde dat er gevolgen zouden zijn en dat ik verantwoordelijk zou zijn daarvoor” (CGVS p.35). Dat u deze maaltijd naar het huis van Mawla Shawli moest gaan brengen (CGVS p.30, p.35), is trouwens een bewering die klemmt met het relaas dat u eerder in de asielprocedure bracht. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud bij de DVZ dat de taliban u vroeg om voedsel te brengen naar de vechtende strijders, linies (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5); op het moment van uw registratie verklaarde u dan weer dat leden van de taliban hadden gevraagd om voor hen te surveilleren (zie fiche “niet-begeleide minderjarige vreemdeling”, rubriek “motief voor de immigratie naar België”). (...)

Voorts moet worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over de periode voor uw vertrek geenszins weten te overtuigen. Bijzonder in het oog springend is dat u na uw zogenaamde ontsnapping nog drie maanden in het huis van uw maternale oom verbleef alvorens te vertrekken, zonder dat u in deze tijdspanne zelf vermeldenswaardige hinder kende (CGVS p.30). U verklaarde hierover dat u samen met uw oom van uw eigen huis naar het zijne wandelde, hetgeen op zich al een bijzonder weinig doordachte (en geloofwaardige) zet is gezien jullie hiermee de taliban rechtstreeks naar uw verstoppplaats hadden kunnen leiden (CGVS p.36-37). U verder gevraagd of de taliban nog naar uw ooms huis kwam in de periode dat u daar verbleef, kaatste u eerst de vraag terug, om vervolgens te stellen dat de groepering toen één keer uw eigen huis bezocht. Van een eventueel bezoek aan het huis van deze oom, waar u toen verbleef, maakte u in uw antwoord geen melding (CGVS p.37). Vervolgens gepeild wanneer precies de taliban bij uw eigen huis aanklopte, ontweek u eerst opnieuw de vraag en smeet u het vervolgens over een andere boeg zeggende dat zij niet alleen uw huis bezochten maar ook naar het huis van uw maternale oom kwamen (CGVS p.37) hoewel u hier eerder niets over gezegd had toen de vraag daarover u letterlijk gesteld werd. Dat uw verklaringen geen consistentie vertonen, moge duidelijk zijn. Nog frappanter is dat u enerzijds beweerde dat u zich in het huis van uw maternale oom bevond toen de taliban u daar zogezegd kwam zoeken, maar u anderzijds aangaf niet te weten of zij dit huis toen doorzochten of niet (CGVS p.37). Er kan immers worden aangenomen dat uw oom u hier nadien uitvoerig over inlichtte, indien u dergelijke zoekactie zelf al niet waarnam. Ook moet hier worden opgemerkt dat, mocht de taliban u werkelijk zijn komen zoeken in het huis van uw oom, het kant noch wal raakt dat zij u toen niet onderschepten in de kamer waar u toen zat (CGVS p.37). Dat zij dergelijke kans lieten liggen, maar daarentegen wel herhaaldelijk uw ouders een pak slaag gaven toen u reeds vertrokken was, is niet geloofwaardig (CGVS p.39).

Tot slot, maar niet in het minst, wenst het CGVS nog te wijzen op de discrepanties tussen uw huidige asielaanvraag en de verklaringen die u liet optekenen in Slovenië ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming ginds. Na opvraging en vertaling van uw Sloveense dossier blijkt dat u bij de plaatselijke instanties volledig verschillende asielmotieven aanbracht, namelijk enerzijds de algemene veiligheidssituatie in Tagab, en anderzijds dat uw vader voor de Afghaanse politie zou hebben gewerkt en u doodsb bedreigingen ontving opdat hij zou stoppen met dat werk (zie vertaling "prosnja" p.6-7, toegevoegd aan adm. dossier). Daarnaast verklaarde u toen dat uw familie naar Kabul verhuisde toen u onderweg was, terwijl u op uw persoonlijk onderhoud stelde dat zij thans nog steeds in uw dorp wonen, i.e. Sofian in het district Tagab; én verklaarde u ten aanzien van de Slovenen dat u na uw vertrek 1 maand in Iran, 3 maanden in Turkije en 2,5 maanden in Griekenland bleef, hoewel u op uw initiële interview bij de DVZ aangaf respectievelijk 5 maanden, 2 maanden en 1 maand in deze drie landen te hebben doorgebracht (zie vertaling "prosnja" p.6-7, toegevoegd aan adm. dossier; zie CGVS p.9; zie verklaring DVZ vraag 39). Dergelijke vaststellingen doen niet alleen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven maar ook uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker om internationale bescherming teniet, daar u het CGVS volledig in het ongewisse laat betreffende uw vertrekredenen, de periode waarin u uw reis aanvatte en de huidige situatie van uw familieleden in Afghanistan. Het feit dat u met de noorderzon uit Slovenië vertrok ondanks uw lopende asielprocedure aldaar, en u daarna veilige landen als Italië en Frankrijk passeerde zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, versterkt deze vaststelling alleen maar, daar logischerwijze kan worden verwacht dat u in het geval van een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst de eerste kans aangrijpt om in een veilig land bescherming te verzoeken bij de autoriteiten. Bijgevolg rijst het vermoeden dat uw verzoek in België eerder ingegeven is door opportunistische en/of socio-economische motieven.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend.

De door u ingediende taskara van uw vader kan hier geen ander licht op werpen. Deze kan hoogstens uw verklaringen over de identiteit en herkomst van uw vader ondersteunen doch toont op geen enkele wijze uw vermeende persoonlijke problemen met de taliban in Afghanistan aan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 28 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker stelt vooreerst dat de manier waarop leeftijdsonderzoeken in België gebeuren bijzonder controversieel zijn en dat deze medische testen inaccuraat zijn. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer worden verweten gelogen te hebben over zijn leeftijd.

In casu stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker meerderjarig is, en op dat moment een minimumleeftijd heeft van 21 jaar, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is

voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

In het verzoekschrift stelt verzoeker in Slovenië niet de waarheid te hebben verteld en dit op aanraden van landgenoten. Hij stelt ook dat hij niet in Slovenië wilde blijven en de smokkelaar hem adviseerde om niet het echte verhaal te vertellen. Hij geeft hierbij dat hij zich op dat moment verloren voelde en zijn enige houvast andere Afghanen waren wiens advies hij dan ook volgde.

Verzoeker tracht hiermee de verantwoordelijkheid voor zijn verklaringen in Slovenië volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Verzoeker biedt geen enkele valabele verklaring waarom hij zowel over de redenen waarom hij het land diende te verlaten, de periode waarin hij zijn reis aanvatte en de huidige situatie van zijn familie in Afghanistan de waarheid niet heeft verteld. De Raad ziet ook niet in wat verzoeker wilde bekomen door te liegen over deze aspecten. Dit wordt evenmin nader toegelicht door verzoeker. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in Slovenië waardoor wel degelijk kon worden verwacht dat hij aldaar waarachtige verklaringen zou afleggen die zijn nood aan internationale bescherming zouden aantonen. Verzoeker getrooste zich overigens wel de moeite om in Slovenië een verhaal uit de doeken te doen waarbij hij de reden voor zijn vertrek kaderde in de functie van zijn vader bij de politie.

Met de theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid van personen die om internationale bescherming verzoeken in het verzoekschrift, vermag verzoeker op zich de pertinente vaststellingen niet aan het wankelen te doen brengen. Waar hij opwerpt dat traumatische gebeurtenissen een effect kunnen hebben op het vermogen om deze of andere gebeurtenissen in detail te vertellen, stipt de Raad aan dat er tot op heden geen enkel stuk voorligt waaruit zou blijken dat van verzoeker, omwille van traumatische gebeurtenissen, geen consistente en coherente verklaringen mogen worden verwacht. Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat, rekening houdende met de genomen maatregelen, het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat hij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen.

Verzoeker houdt vast aan zijn stelling dat gedwongen rekrutering in zijn regio wel degelijk voorkwam en dat het ook hem overkwam en hij niet weet waarom hij deze taak toegewezen kreeg en alleen maar kan veronderstellen dat het was om hem te intimideren, namelijk op pad gestuurd worden met drie zwaarbewapende talibanstrijders. Hiermee herhaalt verzoeker slechts zijn verklaringen, doch plaats hiermee de concrete en pertinente vaststellingen niet in een ander licht.

Waar verzoeker erop wijst dat de enkele tegenstrijdigheden die blijken te bestaan tussen de verklaringen die hij deed bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, slechts details betreffen, kan hij niet worden gevolgd. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Zo verklaarde verzoeker tijdens het eerste onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban hem vroeg om voedsel te brengen naar de vechtende strijders, linies (Vragenlijst, vraag 3.5) en op het moment van zijn registratie verklaarde hij dan weer dat leden van de taliban hadden gevraagd om voor hen te surveilleren (zie fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling", rubriek "motief voor de immigratie naar België"). Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker dan weer te kennen dat de taliban hem opdroeg onder begeleiding een maaltijd te gaan bezorgen aan een zekere Mawla Shawli (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29-30). Aangezien dit incident waarbij hij kon ontsnappen de reden voor vertrek uitmaakt, kan het niet worden afgedaan als een detail, maar maakt het wel degelijk de kern uit van zijn relaas. De Raad wijst erop dat een dergelijk incident waarbij hij een opdracht kreeg van de taliban en waarbij hij wist te ontsnappen een ingrijpende gebeurtenis was, waardoor er van hem dan ook op zijn minst kan worden verwacht dat, mede gelet op de ernst van de situatie, hij hierover coherente verklaringen zou kunnen afleggen.

Ook kan worden verwacht dat verzoeker coherente verklaringen kan afleggen over de feiten waarmee zijn problemen waarvoor hij uiteindelijk het land diende te verlaten, begonnen zijn.

Zo stelde verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn problemen hun aanvang vonden toen hij in de moskee te horen kreeg dat hij opgeroepen was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29). Hierop doorgevraagd, preciseerde verzoeker dat de mullah hem toen enkel vertelde dat hij zich bij de mawlawi moest gaan aanbieden zonder dat hij nadere details gaf (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 31) en gevraagd of de mullah toen ook zei dat hij opgeroepen was door de taliban, antwoordde verzoeker dat hij enkel verwees naar de mawlawi (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 31). Dit komt echter niet overeen met wat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen, zijnde dat de imam van de moskee hem vroeg om zich aan te sluiten bij de taliban, hetgeen toch een volstrekt andere versie van de feiten is (Vragenlijst, vraag 3.5).

Voormelde aspecten raken de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd.

Het louter verwijzen naar de chaotische omstandigheden waarin het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verliep en dat er daar gevraagd wordt om de redenen voor vertrek samen te vatten in enkele zinnen, waardoor vergissingen snel gebeurd zijn, kan niet volstaan om voormelde vaststellingen te verschonen of te verklaren. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles juist heeft kunnen vertellen noch dat dit interview in chaotische omstandigheden verliep. Ook uit het administratief dossier blijkt dit geheel niet. De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat het interview goed was verlopen en hij geen opmerkingen meer had (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker toont dan ook geheel niet aan dat de omstandigheden waarin het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verliep ertoe zouden hebben geleid dat hij dergelijke cruciale informatie niet zou hebben kunnen geven. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij aldaar over voormelde essentiële elementen coherente verklaringen kon afleggen.

Inzake verzoekers algemene opmerkingen aangaande de geenszins ideale omstandigheden van de gehoren ten gevolge van Covid-19 die doen denken aan een politieverhoor, merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze *in concreto* aantoont dat de genomen maatregelen, die overigens van kracht waren in het kader van de veiligheid en de gezondheid van alle aanwezige partijen tijdens de gehoren, een invloed hebben gehad op de door hem afgelegde verklaringen, noch dat hierdoor communicatieproblemen zouden zijn ontstaan. Verzoeker toont geenszins aan dat de verwerende partij zich, omwille van het gegeven dat zijn persoonlijk onderhoud zou zijn geschied achter plexiglas, te dezen en bij het motiveren van de bestreden beslissing niet vermocht te steunen op de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker stelt verder dat de impact van culturele verschillen niet mag onderschat worden en dat hiermee, alsmede met de context en zijn profiel, moet worden rekening gehouden door de *protection officer*. De Raad stelt vast dat, in zoverre verzoeker meent dat de vragen te westers waren, het dan aan hem toekomt volgens zijn mogelijkheden zijn problemen aan te tonen en de vragen op zijn manier te beantwoorden. Verder komt het verzoeker toe te verklaren hoe, waar en op welke wijze hij omwille van de culturele verschillen, context en zijn profiel dan precies anders zou zijn beoordeeld, hetgeen hij evenwel geheel nalaat. Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van zijn problemen aannemelijk te maken. De herkomst uit een niet-westers land en zijn profiel van een jongeman in een door de taliban geteisterde regio ten tijde van de beweerde vervolgingsfeiten ontslaan hem niet van zijn medewerkingsplicht en de bewijslast die op hem rust.

Waar verzoeker verwijst naar arrest nr. 89 877 van de Raad van 16 oktober 2012 en stelt dat dat de daarin gehanteerde redenering ook in dit geval moet worden gevolgd, wijst de Raad erop dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft en dat elk dossier individueel en op basis van eigen merites wordt beoordeeld. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij zich bevindt in een gelijkaardige situatie als de betrokkene in het voormelde arrest.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening hield met de culturele verschillen, de context en zijn profiel, doet hij met dit niet-geconcretiseerd verweer geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen. Zijn betoog dat de verwerende partij zich te veel heeft gericht op de geloofwaardigheid, dat de beoordeling van deze geloofwaardigheid niet op zorgvuldige wijze is gebeurd en dat onvoldoende rekening is gehouden met de context, is niet gestoeld op enige feitelijke basis en

wordt evenmin aangetoond door verzoeker. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt niet vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Waar verzoeker stelt dat een beschermingsverzoek niet kan worden afgewezen louter op grond van het feit dat geen schriftelijke stukken zijn overgemaakt die het verhaal van de verzoeker bevestigen, stipt de Raad aan dat uit een grondig onderzoek van zijn verklaringen is gebleken dat aan het door hem naar voor gebrachte asielrelaas om meerdere pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht, los van het feit dat hij geen stukken voorlegt die dit relaas vermogen te staven.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

In het verzoekschrift gaat verzoeker op uitgebreide wijze in op zijn (toegeschreven) verwestering.

Vervolgens kan op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er

is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in

uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op 28 juli 2021, noch na afloop hiervan en ook niet na de machtsovername enige melding heeft gemaakt van een vrees en nood aan bescherming omwille van zijn vertrek uit Afghanistan richting Europa, noch omwille van het feit dat hij hier om internationale bescherming heeft verzocht. Dat er op de website van het commissariaat-generaal geen woord gezegd werd over de nood voor Afghaanse verzoekers om hun dossier te actualiseren en dat verzoekers verzocht werden om geen contact op te nemen met de verwerende partij om informatie te bekomen over de ‘vertraging’ in de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, ontslaat verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de kansen om zijn nood aan bescherming toe te lichten, ook na de machtsovername door de taliban, aangrijpt. Verzoeker liet zijn verblijf in het Westen en de daaraan in het verzoekschrift gekoppelde vrees echter geheel onvermeld tijdens de administratieve procedure.

Dat onvoldoende onderzoek zou zijn verricht naar zijn situatie na de machtsovername kan niet worden aangenomen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij nogmaals diende te worden gehoord. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om na zijn persoonlijk

onderhoud alsook nadien in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Verzoeker beweert in het verzoekschrift weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf van twee jaar in Europa.

In casu maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Hij komt immers niet verder dan in zijn aanvullende nota te verwijzen naar arbeidsovereenkomsten en loonfiches, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen maken dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker zich door zijn verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de westerse cultuur waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door zijn verblijf in het Westen wordt door hem immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Het louter toevoegen aan de aanvullende nota van arbeidsovereenkomsten en loonfiches, volstaan hiertoe niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan immers niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België sinds juli 2020, *in casu* net drie jaar, is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij naar de moskee ging om te bidden alsook werkte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, 13) en bijgevolg deelnam aan het maatschappelijk leven. Verder blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en dat hij ook nog een netwerk heeft in zijn beweerde regio van herkomst en aangaf regelmatig met zijn familie in contact te staan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeker kan zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker blijkens zijn verklaringen Afghanistan op meerderjarige leeftijd heeft verlaten, zodat hij op dat ogenblik al gevormd was en de jaren des onderscheid had bereikt. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Met het loutere verblijf in Europa, en integratie alhier zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder het volgens hem allerm minst humaan beleid van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de gemeenschap gestigmatiseerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (*cf.* RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Inzake de verwijzingen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals

vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een abrupt einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de preciaire toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 24 mei 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021

in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op de actuele landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier en waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing alsook wordt aangehaald in verweerders aanvullende nota, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Met zijn verwijzing naar nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een extreem onzekere en volatiele veiligheidssituatie en met het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen en het feit dat er een heropleving is van ISKP in alle provincies, werd bij de beoordeling van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet immers terdege rekening gehouden.

Waar hij opnieuw verwijst naar arrest nr. 280 713 van de Raad van 31 maart 2022, moet opnieuw worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden, namelijk dat hij een jonge man is die meer dan twee jaar in Europa verblijft, het risico in zijn hoofde zouden verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF